

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупаљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и механицима из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу преплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

ИЗ ТАСИНОГ ДНЕВНИКА

А В Е Т

1.

Било је то у очи Светога Луке.

У караули, на стражи у главној полицији, било је све у реду.

Стража се мења свакога сахата. Два шиљбока иду те смењују оне доле, пред апсанама, и онога једнога пред здањем полицијским.

У вароши је било мирно. Никаквога нерета. Зашло се било дуго у ноћ, а патроле никога да дотерају из вароши.

То је у ладним, јесењим данима реткост у Београду.

Жандари се поређали око стола, па ћаскају, причају, да време прекрате, докле им смена не дође. Говор се водио о разним стварима и чудесима.

Један прича, они други слушају....

— И ја, браћо, не верујем у авети — настави редов неки Јован Ваљевац — али, да вам кажем шта се десило на Ушћу....

— Дедер.... дедер — повикаше сви...

— У томе селу беше остао удов Милован Ђокић, старац од 60 година. Није имао деце, а ни задруге, сам саморан.... Једнога дана јави се он кмету са жалбом: како му је, после смрти женине, остао у кући један разбој, на коме је покојна баба радила; како сада сваке поноћи тај разбој сам тке; како се јављају још нека чудеса; како старац због тога не може да спава и т. д. Кмет не поверује одмах томе; али када чича Милован стане досађивати из дана у дан, крене се онда и општинска власт, да то чудо види. И доиста — разбој тке. Друге ноћи кмет поведе више људи. Дођу тамо, чекају — око поноћи опет разбој тке... Кмет онда не смеде ништа, него опише случај, па пошље извештај капетану у Обреновац... Капетан у први мах не верује, али, када стану наваљивати, крене се и сам на лице места, да види шта је.... Када је било у вече, одабере неколико отреситијих људи, па се упути кући чича Миловановој. Око куће разреди стражу, а он са тројицом уђе у кућу. Ту западе свећу, наложе ватру, па седну да чекају... Када је било око поноћи, кућа се затресе, чу се као нека тутњава. Пуче хартија, пенџерача, на прозору, дуну ветар и угаси свећу.

— А ха.... —

Наступи помрчина, ништа се не види а разбој отпоче да ради. Није да тке, него хоће да се поломи. И капетан и они људи уз њега, хоће да помру од страха. Не смеју једне речи да кажу. Само блену у ону помрчину. Разбој је радио неко време, па стаде. Онда се осу силно камење на кућу. Падају каменице, мислиш кров ће провалити. Па онда стаде и то. И све се умири. Капетан кресну жигицу, додадоше свећу, па зађоше разгледати по кући. Ама нигде никога.... Питају стражу на пољу: е да ли што опазише. Они с поља одговорише: да нико кући није прилазио, нити су они што приметили.... Капетан стао па се крсти од чуда. Нема ту варанције.... Сутра дан забранише чича Миловану да у тој кући станује, а капетан јави случај начелству....

— Па шта је после било? — упита неко из друштва.

— Бога ми, ја не знам. У скоро сам дошао амо, али питај по Обреновцу, сви ће ти овако причати....

— То је била нека удешена комедија — рече каплар Живота. Ја у такве ствари не верујем.

— Шта не верујеш — додаде Ваљевац. Има и данас на Ушћу живих људи, који су ово чудо и слушали и видели...

— Све је то било намештено — настави Живота. Само да старца поплаше.

— Ех....

— Бога ми ја верујем — додаде Милап Јагодинац. Има свакојакних чуда на свету. И ја сам се нешто уверио....

— Хе...

— Јест. Славе ми. Гледао сам чудо невиђено баш својим очима...

— Дедер... дедер... причај — окупише га сви.

— Хе... Нећете веровати...

— Па дедер да чујемо — рече каплар....

— Ко од вас знаде оне грмиће између Бачине и Варварина?...

— Ја знам — одговори неко из друштва...

— Па знам и ја — додаде каплар Живота. Шта сам пута онуда пролазио друмом...

— Е ту има једно језерце — настави Јагодинац...

— Јес....

— Е, видите, туда не сме нико поћу да прође...

— Што?

— Да вам причам истину....

— Дедер... дедер...

— То је било у Ђорђевој механи у Варварину... Једнога вечера било нас је више. Седи народ уз пиће, те се тако шали и разговара. Господа за једним, а ми сељаци за другим столом. Почеше, као ово ми, разговор те о овоме те о ономе, докле некако дођоше речи и на те грмиће... Стадоше се читава чуда надозивати. Једни се кунијаху да чуда има, други се смијаху томе — докле се писар г. Пера и Ђорђе механиција ухватише за реч. И опкладише се: да г. Пера, када буде пред поноћ, одјаше на коњу до тих грмића, да ту остави белег, па одатле да се врати... Мало затим, г. Пера узјаха коња и оде. Изађе сав онај свет, те га на вратима испрати. Он одјаха, а ми остадосмо да пијемо... Прође један сахат, прође други сахат, прођоше три сахата — њега нема. Још мало на зора, докле ће тек г. Марко, други писар, викнути: море људи, ово ће доиста бити неко чудо; два пута је досада могао отићи и вратити се, него да тражимо човека... Ђорђе викну: да се хватају коњи у кола. Потом седе са г. Марком, па одјурише грмићима... А и нас неколицина појасасмо наше коње, па за њима. Јурили смо све великим касом... Када бејасмо већ близу, угледасмо г. Перу писара. Беше већ свануло... Он сав блед, изнемогао, као да су га гује пиле. Једва да говори. Коњ под њим у голој води. Једва се вуче... — Где си, ако Бога знаш — викну му г. Марко... — Маните ме људи, ово је страшна саблазн... проклет час када сам се кладио — једва проговори г. Пера... Па стаде полако причати: како је мирно дошао до оних грмића; али, када је ту стигао, да су пред-а-њ изашла двојица, не зна је л' су људи или авети, па га ухвате за руке; и онда са њим стану обилазити око оних грмића; он се отимао, али се сили није могао очунати; маши се руком, да ухвати ону двојицу, али руке прођу као кроз маглу; осећао је на себи терет ваљда од хиљаду кила, да је све стењао, зној га пробио — али се оних авети није могао курталисати. Водали су га тако биће два сахата, све по једном месту, докле се петли не чуше. А онда га пустише. Њему тек онда лакну, али је био сав у голој води. Чак кроз капут зној га пробио... — Верујем, браћо, сада у чуда — заврши г. Пера, па се стаде кретити... Г. Марко узе га к себи у кола, па се сви вратисмо механи.

— Бога ми... доиста чудо — прихвати Живота...

— Јест... ја сам све то очима гледао — настави Јагодинац. Ево и данас, после толико година, чим се замркне, нико не сме проћи крај оних грмића. Све то обилази преко поља варваринског. Истина, читав је сахат даље, али, брате, сигурније.....

— Хм.. хе... хе... хе... — чу се од свију...

— Оно... и ја знам једно чудо... управо аветињу — прихвати разводник Радоје Крагујевчанин.....

— Хе...

— Десило се у нашем гробљу... у Орашцу...

— Ко је видео?

— Ама, да чујете, па да се камените...

— Дедер...

— Сиромаш Нинко Шаренић... Из мога села. С њим се то десило...

— Па дедер... дедер... причај — повикаше опет сви...

У тај мах шиљбок пред здањем зазвони. Знак — да неко хоће у полицију.

— Чекајте — прекиде каплар. Да видимо ко је.

Звоно даде знак по други пут.

Разводник изађе на поље. И одмах се врати натраг.

— Шта је — упита каплар...

— Еве авети — викну разводник...

Сви погледаше вратима.

Врата се на караули широм отворише. Они сви поскочише на ноге.

У собу уђе прво ноћни стражар, некаква грдна људскера, Црногорац. За њим иђаше бојажљиво некаква женска прилика, сва у лицу марамом увијена, да јој се једва могаху очи сагледати...

— Јављам ти капларе — поче стражар свој рапорт — да сам ову женску ухватио на мојој линији, да тумара око кућа. Три вечери пазим је, како се увлачи у капију Н... Када ја пођем ближе, она побегне... Мени се чињаше — биће сумњиво... Па се за-верих, да је хватам... И Бога ми, ево је вечерас...

— Дobar шићар... море Мићо — прекиде га каплар, па стаде загледати у доведену женску...

— Божја ми вера... ухвати је... Но шћа да ми утече... бруке моје онда... Али ја за њом... трчи пуста као срна... но стигох је... Отима се... ја не дадох... Мољаше ме, преклињаше ме... плакаше... даваше ми дукат да је пустим — но ја не шћедох. Вјера и Бог... ево је власти — па како се нареди.....

— Како сте госпођо... госпођице... шта ли сте — поче заједљиво каплар...

Женска прилика ћути.

— Дедер... сејо... скини ту шалчину, да те веднемо — додаде разводник, завирујући са стране...

— Како се зовеш — викну оштрије каплар...

Она ћути. Изгледаше да плаче...

— Скини ту шалчину, да видимо ко си — рече каплар и приђе да је одбрани...

— Јест... јест... да видимо — повикаше готово сви...

— Ако Бога знате, браћо, не дирајте ме — поче она кроз плач. Немојте ме ништа питати. Него, ако имате кога старијега овде, пријавите ме њему....

— Има члан — додаде стражар...

— Онда ме јавите...

— Али, и ја морам овде име да ти забележим — настави каплар. Такав је пропис...

— То нећеш, војниче, дознати, макар ме сву исекли... Ја ћу из гласа запомагати, ако будете ма шта више покушали....

— Охо... хе... хе...

— Ја вам кажем...

— Па јави је члану... капларе... — додаде разводник. Нека он види, каква је ово прилика...

— Да је јавим — рече каплар, и упути се дежурној соби.

— Пођите за капларом — каза разводник жени, која се гушила у сузама...

2.

— Каплар — зачу се глас с поља.

— Напред — викнух из дежурне собе.

Каплар уђе.

— Шта је?

— Јављам покорно, господин члан, да је ноћни стражар са улице н... привео овога часа у полицију једну женску, која је сва умотана, лице крије, име неће да каже; нашао ју је, вели, у капији господина

Н... да онуда, вечерас већ треће вече, тумара... сумњива изгледа.....

— Је ли ту?

— Јест... Овде пред вратима..

— Дај је овамо.

Врата се отворише. Уђе прво женска прилика. За њом каплар.

Паде ми у очи фино одело на жени. Хаљина од загаситог, финог штофа, зимски капут од плиша, глава и лице омотано великом жанилском марамом...

— Ко сте? — упитах.

Она ћути.

— Кажите се: ко сте — рекох оштрије...

Чух плач.

— Реците ваше име. Морамо то знати...

Женска прилика даде ми онда главом знак, да жели да буде насамо.

— Капларе!...

— Изволте...

— Изиђи часом...

— Разумем...

Чим се врата за капларом затворише, она женска прилика откри лице и склопи руке...

Ја просто занемих. То беше одлична београдска дама — жена господина Н.....

— Госпођо... ако бога знате — викнух сав изненађен...

— Спасавajte ме, господине, ако знате шта је част једне невине жене...

— За Бога... откуда ви овде?

— Моја несрећа...

— Молим вас...

— Зар сам се томе надала...

— Како?

— Да вам кажем.

— Молим вас.

— Брука моја...

— Молим вас како то?...

— Несрећа...

— Пре свега седите. Видим, да сте узбуђени...

— Јао мени...

И додадох јој столицу.

Она седе...

— Несрећа, господине, ако се ово дочује... Ух... ух... ако се на јавност изнесе... Брука... брука... не треба онда да живим..... Помислите... брука... да ме је патролција у полицију дотерао.....

— Ваш муж?.....

— Лако је са њим...

— Ха... тако... — помислих, али не рекох...

— Али публика... публика... господине... па новине, несретне новине, ако ме дочепажу новине... ух... ух... па се сутра стане читати по вароши, шта се са мном десило... па, знате, наш свет... шта се неће измислити и додати... Срамота... ух... ух...

— Ама, молим вас, госпођо, објасните ми све ово...

— Шта да вам објасним, моја несрећа...

— Али... молим вас...

— Та љубомора... несретна љубомора... Она ме је навела на овај корак... Моја памет... ах... како ће да испадне брука....

— Али...

— Моја несрећа, господине, како ћу да будем подсмех свету, да се прича о мени.... да ми се смеју... када прођем улицом, да показују на мене.... Срамота.... Шта ће ми отац казати... па моја браћа... какви су тек они осетљиви... ух.. ух...

— Госпођо... Опет вас молим за објашњење...

— Ух... ух... објашњење... објашњење.. да вам кажем... моја несретна љубомора... моја љубав све је ово учинила.....

И лепа госпођа исприча ми историју ноћашњега догађаја....

Госпођа Н... и Господин Н... узели су се пре четири године. Она воли њега страшно до лудила. Можда и он воли њу толико исто, али њој се од скора почело као превиђати: да је хладан, ћутљив, и да ју не воли онако, како је то било прве и друге године... Тражила је томе узроке, али их није могла пронаћи.. Што она већма љубазнија, пријатнија — то он све више озбиљнији, хладнији... Она онда почне очајавати. Више пута, када он није код куће, седи па плаче. Као обично у нас, нађу се одмах пријатељице, бајаги да ју теше, а они још већма сумњу да потпире... Једнога дана госпођа Петровићка донесе јој страховити глас: да јој је муж неверан, да живи са госпођом Н... да јој чешиће вечером одлази и т. д... Њена се сумња, вели, обистинила... То је доведе до лудила. Није хтела мужу ништа пребацити. Хтела је да се сама увери... Прве две вечери слала је своју собарицу, до куће господина Н... да пази. Девојка је стојала у капији, мотрила је добро, али није ништа приметила... Треће вечери изашла је сама госпођа, да се и она увери...

— Е сад узмите, да је то од мене било неразумљиво, глупо, лудо... Цените како хоћете... Само, ако Бога знате, не дајте да се на јавност изнесе — заврши госпођа своју историју....

— А господин?...

— Са њим ћу лако. Казаћу му у чему је ствар... Волим га, па то је... Моја љубав могла ме је навести и на гору бруку... Он ме зна — па ће ми опростити... љутиће се, мало ће се извикати, па ће се умирити... Али овај свет на пољу... Ови пакосници у публици... Ако ме они дочепажу.. Од те ме несреће спасавајте — молим вас господине.....

— Јесу ли вас познали жандари?...

— Нису... Тражили су обешечања, да им се покажем... али ја нисам дала да ме виде.....

— То сте добро учинили...

— А сад?

— Сад... да идете кући...

— Молим вас, да се не дозна...

— Али — додадох. Не можете ићи тако. Доцне је. У велико је ноћ... Могла би вам се на улици десити опет овака непријатност....

— Јух... не дајте... молим вас....

— Сад ћу послати за кола. Нека вас одвезу право пред кућу....

— Хвала вам..

Наредих што треба.

Кола дођоше.

Испратих је.

Она седе.

Ја само додадох:

— Госпођо... И ако много волите вашег мужа, немојте се шалити, да покушате вечерашњи случај.
— Никада... никада... господине...
— Још вас молим, да господина најљубазније поздравите од моје стране...
— Ах... хвала вам... много вам хвала...
Кола одјурише...

3.

Сутра рано ето господина Н. к мени у канцеларију.
— Хвала вам много — поче он. Малер. Ви не знате, господине, шта је слаба женска страна. Не дао вам Бог...

— Госпођа вас много воли — додадох. То сам синоћ видео... Срећан сте човек...

— Како се узме, господине, воли... воли... То стоји, али таква њена луда љубав почиње ми бивати и досадна... У последње време заузет сам и сувише пословима... Мало мање бавим се у кући, а она одмах стане мислити на моју неверност... Ви најбоље можете знати: шта је могао синоћни догађај да донесе... А то, видите, све због њене неоправдане љубоморе... Да обрука и себе и мене... Него, молим вас, да јавност не дозна...

— Не бринте се...

— Хвала вам по сто пута...

— Како је госпођа?...

— Како... Ено је од ноћас у грозничавом стању...

Не може још да се поврати. Признаје сама свој нерасудни корак... Каје се... Морам од вас ићи к њој, да је од ваше стране поново уверим: да догађај неће избити на јавност...

— Уверите госпођу, да се ништа не плаши...

— Име?

— Име јој се неће никада сазнати...

— Хвала вам.....

ХРИСТОС ВОСКРЕС.

(по тубој мисли).

I

Гђа Маргита беше добра и побожна жена. Она је живела само за свога сина, који се у Бечу васпитавахе за трговачке послове. Беше удова. У кући је становала сама, са својом служавком Ружицом. Имала је грдно имање у околини Н.. Као добра и паметна жена, она је мудро управљала тим имањем, и приходи с године на годину све већи биваху.

Рекосмо већ, да је гђа Маргита била побожна. Ни једног празника није изостала, а да у цркву не иде. Она се топло мољаше Богу за свога сина. Удубљена у своје мисли, она је пëмо гледала у оне слике пред олтаром, па јој се чињаше, да се крећу, дишу, говоре... Обујмата осећајима праве вере и побожности, она се из дубине своје душе молила Богу и за своје ближње. Скрушена, падала је на колена пред распећем Христовим, и шаптала је тихе речи, пуне благодати и милосрђа.

Није минула ни поред једног сиромашка, а да га није обдарила. Њене дарежљиве руке просипаху благослов на све стране. За то су је у целој околини и звали: „милостива наша мајка...“

Она је помагала на свакоме кораку бедне и невољне. Више пута одлазила је у јадне учере сиромашних раденика, па им је пружала своју обилату помоћ. Ни једна свадба није прошла у њеној околини, а да она није обдарила младу невестицу. Ни један мртвачки одар није оставила, а да не пролије своју топлу сузу; да не утиша јадне и невољне, и да не принесе на олтар милосрђа своје обилате прилоге. Ето, за то су је у целој околини и звали: „наша милостива мајка...“

Живела је скромно и повучено. Цела њена забава у доколици, било је „Свето писмо.“ У њему је она налазила насладе својој души. У њему је налазила оне кепке снаге, која уздиже душу, која узноси мисао далеко, далеко, чак тамо до оних безкрајних региона, у којима се чују божанствени гласи Херуџима и Сераџима; у којима светли сунце вечитог живота...

Беше увек ведра, блага и насмејана. Ал ипак, по кад-кад навукао би се преко њеног глатког чепа мутан облачак. То беше само онда, кад је мислила на свога сина.

Да оставимо добру гђу Маргиту, да мисли на своје драго чедо, а ми да разгледамо један део друштва, у коме се ова добра душа налазила.

* * *

У механи газда Јованчета, беше пуно света. Цвети су. Многи су у стајаће рухо одевени. За столовима поседали пријатељи и познаници, те се разговарају и пијуцкају „препеченицу.“

У дну, за једним столом седи сам Риста „Зукавица“. Човек осион и готов на свађу, за то га је сваки избегавао. Налактио се на сто и нешто мрмори. Најзад подиже главу. Хтеде нешто да заусте али од тога одустаде. Он се није у селу никога бојао, ама је пред газда Јованчетом био мањи од — макова зрна. Само се с њиме није смео свађати, већ је пред њим морао повијати своју јогунасту главу.

— Па мора да ми да, рече више за себе. И шта је он? Зар сам му ја мало пара оставио? Хоћу, вала, да окушам. Очи ми, знам, неће ископати...

За тим подиже обрве, истури се и онако „званично“ повика:

— Газда Јованча, ела мало 'вамо.

Дође механџија. Погледа га општро у очи, па ће тек рећи.

— Шта ћеш?

— Не љути се, славе ти... Знаш, хтео сам 'вртаљ литра ракије.

— Имаш ли пара?

— Немам...

— Па како онда можеш тражити? Ти знаш да је код мене: „данас за готово, сутра на вересију...“

— Знам ја то газда Јованча, ал' те молим „држи ме на креду“ до 20 гроша! Тако ми неба, о Ускресу биће пара к'о кишце...

— Е? подмехну се механџија.

— За цело!

— Ама, ако опет слажеш?

— Пљуни ме вала на сред пута, ако те слажем.

— Добро, добићеш!

И механџија оде да му донесе тражено пиће.

Није вајде, „Зукавица“ се на нешто решио. Знао је то газда Јованча, јер кад он каже: биће пара, то му се мора веровати. Никада он није у томе слагао. Само је газда Јованча лупао главу: од куда ће му се тај новац превалити? Примање у општини нема, а није ни на лутрији сецовао. Тек, он ће доћи до новаца, ако не другчије а оно — како зна.

„Зукавица“ сам пије и полако певуша. Према њему учитељ Станко наздравља данашњем дану. У здравици вели: како је на Цвети 1815 год. Кнез Милош објавио устанак турцима; како је тога дана синула нова зора слободе Србинове, и најзад, како је Србин, под срећном звездом Обреновића, стресао са себе тежак јарам ропства и почео живети својим самосталнијим животом.

— Ја, Цвети, мрмори „Зукавица“, ал' ускрес, ускрес... Оно је било и битисало, ама ћу ја светковати ускрес — тамо некоме. Мени шарено јаје, а тамо некоме — побусани понедељник. Шта ћу, кад ми треба — пара! Не може се, вако живети. Некоме се пресипа, а некоме, нема ни једне мрвице... Хеј, газда!...

— Шта ћеш опет?

— Још вртаљ литра...

— Да не буде много?

— Само до 20 гроша, па онда — јок. Ускрес... паре... па онда „транк пара, транк чаша...“

— Пази, јер иначе....

— Не брини...

И газда Јованча веровао му је равно 20 гроша,

А за што не, кад су они стари познаници?..

Освануо је васкрс. Рано је поранила г-ђа Маргита, да оде цркви на јутрење. Ружица јој додаваше стајаће рухо.

— Јели звонило на јутрење, Ружо?

— Није још госпођо. Имате времена.

— Жао ми је, што и тебе не могу у цркву повести. Ал' знаш већ, данас ће доћи он, мој син. Тако ми је јавио. За то, иди Ружо, па гледај посла, мени овде више не требаш.

Ружица оде. У соби оста само г-ђа Маргита. Беше још мрак. Тек се почео делити дан од ноћи. Пред иконом мајке Божије гори кандилце. Његови бледи зраци осветљавају одају у којој је г-ђа Маргита побожно стојала. Чекала је да ударе звона, па да се крене у цркву. Удубљена у своје мисли, стајала је пред иконом, и са неким божанским осећајима гледала је она у свети лик, који трептијаше у зраку светлости која падала на њ са малага кандилоца...

Молила се Богу топло и искрено. Њена се душа у томе часу винула горе, у оне свере, у којима нема злобе и пакости већ само љубав, божанска и вечна, као што је вечна и мисао творца васиона. Она није ни осетила, како се на тој одаји врата полако отворише. Ко је то, што прекида својим тајанственим шумом тиху молитву?...

Г-ђа Маргита склопила руке. Са њених усана чује се лагани шапат:

— „Воскресеније твоје, Христе, Спасе, ангели поју на небеси...“

Светлост из кандилоца јаче се просу по одаји. Она прилика крочи један корак ближе. Видело се јасно, да је у замахнутој руци витлала општа нож.

Госпођа Маргита настављаше песму светлоте празнику:

— „И нас на земљи чистим срцем, тебе славити...“

Прилика дође на два корака према г-ђи Маргити. Замахну руком...

У тај мах забрујаше звона на цркви.

Г-ђа Маргита окрете се. Пред собом виде непозната човека са голим ножем у руци. Она се благо насмеши и рече меким, звонким гласом:

— Христос васкрес...

Убица задрхта од тог гласа. Нож му испале из замахнуте руке. Са његових модрих усана чу се:

— Вајистину васкрес...

И звона једнако брујаху, и мирис тамјана и пмирне просу се по јутрењем ваздуху, а кроз ту тиху деоницу дана од ноћи, чула се божанска песма:

„Воскресеније твоје Христе, Спасе, ангели поју на небеси, и нас на земљи чистим срцем тебе славити...“

Убица је подлегао сили светиње данашњега дана..

Ко беше то, што је хтео на данашњи благи дан, да умочи своје руке у невину крв?

То је био Риста „Зукавица“. Тај га је час препородио. Од тога часа он је био са свим други човек. Кад год је видео г-ђу Маргиту, он би јој пришао руци, пољубио је и тихо би прошаптао:

— Опрости ми, мајко...

А она, блага, добра, пуна нежности и милосрђа, одговорила би својим меким, звонким гласом:

— Да си срећан и благословен, сине мој....

ЗАДАТАК.*

1. Која се казнима дела ислеђују и суде по званичној дужности, а која по тужби приватног тужиоца;
2. У казним делима која се ислеђују и суде по тужби приватног тужиоца, може ли тужиоц кад, и у којим случајевима:
 - а) од тужбе одустати;
 - б) пресуду од извршења задржати; и
 - в) прекинути отпочето извршење пресуде — издржање затвора?...

* Ова смо питања добили од једног чиновника београдске полиције, с тим, да их донесемо у листу као задатак. Ма да основ овим питањима лежи у крив. закону и у прописима крив. суд. поступка, ми, по жељи пишчевој, доносимо овај задатак, налазећи и сами, да ће бити од користи полицијским властима у опште.

НИКОЛА МИЛОЈЕВИЋ.

Каже се: генија има у политици, књижевности, уметности и т. д. а ми велимо, да их има и у редовима оваких људи,

Слика IV.

— Никола Милојевић. Он је геније: у стварању неваљалих планова, у извођењу својих идеја, да кога превари и опљачка. Он је геније своје врсте, виртуоз, савршени уметник на пољу неваљалих и криминалних дѣла. Он не вара просто, од ока, већ смишљено и са утврђеним планом, рачунајући увек на стварне резултате. Да појемо само даље. Како која слика о њему буде долазила, све ће бити занимљивија. У свакој радњи његовој, види се она префињеност, оно извештачено лукавство и подвала, које „својство“ притежава само онај, који је у свему раван овоме — Николи. Дакле, да му прикажемо четврту слику...

У палилули, тамо, у крајњим улицама, становала је нека М. жена, која је најурила свога мужа за то, што је веома мало у кућу доносио. На ту се жену намерио Никола. Код ње је узео стан. Преставио се, као да је неки масарош, који из Сарајева очекује грдни новац. Разуме се,

да је лакомислена жена брзо упала у његове веште замке... Мало по мало, извлачио је он од ње паре и трошио по београдским кафанама. Ова жена имала је у кући доста леп намештај. Никола је бадио око и на њега...

Тада, кад се ово догађало, Никола је у ствари био практикант или дијурниста у Министарству финансије. Колико честитих пензионера и одпштених чиновника базају по улицама без хлеба, а овај пробисвет вукао је лепу плату и — музао две краве. Но о томе ћемо доцније говорити...

Једнога дана, дође муж Николине газдарице М. Био је служитељ у некоме надлештву. Скрипо мало пара, па је хтео са женом да се помири. Уђе у кућу. Тамо затече Николу.

— Ко је овај, упита муж своју жену.

— Шта те се тиче! осече се она на њ.

— Чујеш, овога да избациш напоље. Ја то не трпим да ти..... с другим.....

— Он је мој кираџија!.... Плаћа човек стан.

— Кога ти да избациш напоље? уозбили се Никола.

— Тебе!

— Ти ћеш напоље! Марш!

— Шта, ја? Па ово је моја кућа!

— Напоље!

— Напоље ти...

— Е, сад ћеш видети ко је у праву.

И Никола брзо навуче капут, узне пешир и оде у кварт палилулски. После неколико тренутака, дође жандарм и позва мужа газдарице М. да с њим пође код члана. Шта је све у кварту било, ми то не знамо, али нам је толико познато, да је сиромачан човек одувао неколико дана затвора, а Никола је ликовио, како је једног „базобразног“ човека „научно памети“.

И газдарица М. била је задовољна. Не треба Бог зна какво изведбино око, па да човек види, како је Никола са газдарицом М. ступио у ближе, пријатељске одношаје. Отуда и потиче она одбрана, оно поверење, и најзад, оно задовољство од стране газдарице М. што је власт њенога мужа ухапсила...

Вели једна пословица: „заватај непрестано из једног извора, па ће усахнути“. Тако је било и са газдарицом М. Док је имала пара, она је Николи давала колико је искао, ал' ето,

дође време, да се више нема. Никола зловољан... Љути се... Она га теши...

— Ама, чујеш М..., рече Никола, не марим што се нема, могу и трпети. Али ево муке моје. За дан-два морам да идем у Сарајево. Зову ме по оној мојој маси. Све је готово, само решење да подпишем, па да примим својих 8.000 фор. у сребру, сем „грунта“ од кога ћу приход вући... А могу га вала и продати...

— Па и шта ћети? вели му М.

— Право кажеш, шта ћеми! Продаћу и магазе, и њиве, и кућу, која је баш преко од „штајер-амта“ (пореско одељење). И за то све могу да узмем у најмању руку 8.000 фор... Паре су то, мој брајко, паре! Хе, како ћеш онда славно живети... За то, нађи ми пара да идем у Сарајево.

— А од куд да нађем?

Никола нешто размишљаше.

— Ха, биће пара!... викну весело. Да продамо овај цео намештај. Задржи за себе један душек, јорган и два јастука. Доста ће ти бити за неколико дана, док се ја из Сарајева не вратим. А онда, уживај! Накриви капу на лево уво па — уживај!... Кажем ти, онда само — уживај!

И лакоумна жена пристаде на овај план свога кирајџије. После два сахата, у кући газдарице М. не беше ништа друго, до један креветац са нужним постељним стварима. Све су друго јевреји купили и одвели у своје магазе у „фишеклијској улици“.

Никола је дошао до лепих пара. Опростио се веома љубазно са својом газдарицом и крену се за — Сарајево.

Да ли је он одиста одмах и отишао у Сарајево? Видећемо.

Док му је трајало новаца од продатог намештаја газдарице М. он их је трошио по београдским пивницама, а кад је учачкао и последњи марјаш, ударио је у нове преваре.

Нађе своје старе познанике, Секретара министарства финансије Н. и учитеља београдске основне школе Ј. Б. Њих је салетео да му поднишу меницу од 500 динара. Говорио је и њима, како има у Сарајеву да прими неко огромно наслеђе; како ће већ он њима бити „признателан“ и т. д. И људи ко — људи повероваше му. Стегосе срце и подписаху му меницу на суму од 500 динара. Ову је меницу Никола врло лако есконтовао код једног овдашњег новчаног завода.

Сад је имао опет пара. Решио се, да иде у Сарајево и да тамо — помуже другу краву музару. Од учитеља Ј. Б. дознао је, да тамо он има брата свештеника, па му је и то добро дошло за његове даље планове. Он на све рачуна. Он ни једну ситницу не пропусти, а да је добро не претресе и о њој свој суд донесе.

После неколико дана, Никола је отишао у — Сарајево.

* * *

У Сарајеву Никола је тек развио своју неваљалу а уједно и стидну акцију. С једне стране експлоатисао је босанску, земаљску владу, као њен шпиун противу Срба, а с друге стране обмањивао је — женске, обећавајући им златна брда и вавилонске куле. Није оставио на миру ни брата учитеља Ј. Б. који је тамо свештеник. Од њега је искамчио за Ј. Б. три киле добра требињска дувана, а за себе 15 фор. Наравно, да је то била моментана позајмица, коју ће он „часно вратити“ чим у Београд оде.

Некој тамошњој сиротој учитељици, г-ђици Пишкорићевој, која је на вишој девојачкој школи, предигао је на фини начин све што је имала. Он је лагао а она му веровала... Кад је видео да у Сарајеву нема више меда за њега, отишао је у Жабал, средиште некадашње старе шајкашке границе... Сирота учитељка г-ђица Пишкорићева, кукала је црнога Маринка. Њу је Никола лагао да ће је узети за жену, и да ће због тога прећи у католичку веру (јер је она те вере). Колико се зна, он је варао и босанскога надбискупа Штадлера, обећавајући му, да ће радити на томе, да православне Србе преведе у католичку веру. И за то је добијао награде. Дакле, свуда и на сваком месту, он је био доследан самоме себи: варио и плачкао... Међутим, историја ове учитељке у погледу односа са Николом, велика је, и она би сама за себе била једна веома лепа и занимљива приповетка. Но како у њој раде и многе високе политичке личности, земаљске сарајевске владе, то ћемо је за сада оставити недодирнуту, а вратићемо се на Николу, који је из Сарајева отишао у Жабал.

У Жабалу се Никола упознао са — Јелицом Шикопа-ријом, девојком, која је у своје време играла доста важну политичку улогу у Босни. И ако је Јелица била пуна искуства, опет је пала у замке Николине. И њу је он фино до голе душе опљачкао. Предигао је све драгоцености и ствари од вредности, па је и њу оставио, бацио, као што човек баца — оцењени лиму на — улицу. (наставите се).

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

I. ВРАЧАРЕ.

1. Стојка Јовановић, врачара — циганка.

— Г. писаре, она Стојка врачара и у апсани је отпочела да врача и баје. Једна жена жали ми се, да јој је јуче Стојка узела динар за неки лек од главобоље, па је ни до овог часа није глава прошла.

Овако једног дана по подне рапортираше стари апсанција Управе града Београда писару кривич. одељења управног...

После једног сата, што га је Стојка провела у ћелији, преварена жена дошла је до свог динара. Лек, који јој је Стојка дала од главобоље, била је једна расечена главица црна лука посута прашином.

Сојка је једна од најстарији врачара. Због врачања била је небројено пута у затвору, па и сада је издржавала

тридесетодневни затвор. На тај затвор осуђена је пресудом кварта врачарског од 21. фебруара тек. год. № 2105. и 23. марта.

2. Ленка Јовановићка, врачара и картара.

— Ти баш врачаш Ленка?

— Врачам господине! А што да не врачам? Ја никога не зовем, но идем по кућама. Они сами долазе код мене и моле ме да им врачам.

— Па ко ти то долази?

— Ко? — Свет господине! Цео свет долази код нас. Ја сам врачара највећој господи, госпођама, госпођицама, раде-

ницима и раденицама и свакоме. Све су то моје муштерије; свима ја подједнако врачам. Нисам ја крива што је овај свет луд....

— А јел' ти она јучерања госпођа долазила више пута?

— Јел питаш за г. М.? Та ми је досадила. Има 4. месеца како ме салетила, да врачам њеном сину, да не узме неку девојку у коју је заљубљен.

— Па јеси ли му уврачала?

— Јесам јà! Нисам ја нека луда као што ви мислите. Хоће госпођа да јој „цабе“ врачам.

— Како „цабе“ кад си јој узела 9 банака?

— Па зар је то много господине. Девојка ће ми три пута више дати, кад се уда за њеног сина.

WWW.UNILIB.RS — Па ти и сама верујеш у моћ твојих врачбина, а?...
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Море оканите се Бога вам господине. Зар сам ја луда као што су ове господске жене. Да знам, да и врачбина може што дати, ја би прво себи уврачала.

Ето, овакав се говор водио између Ленке и писара полицијског, када је кварт савамалски узео на одговор по тужби оне исте госпође М. којој је измамила 9 банака и многе друге ствари да јој корсем уврача. Ленка је жена Стевана Јовановића, циганина — цамбаса. Има јој 35 година, малог је раста а у лицу црна. — По тужби госпође М. квартал је осудио Ленку на 30 дана затвора. Из истог је пуштена 25 марта тек. год.

За сада штедиме име г-ђе М. али, да ово зло искоренимо, од сада ћемо доносити имена и оних личности, које оваке глупости верују, и грче да траже помоћи од оваких мизерија.

У стану Ленкином поред осталих обичних ствари, које се употребљују за врачање, нађена је једна мртвачка лобања и један стари рог!

Случај са госпођом М. нека служи за пример осталом лаковерном женском свету.

3. Викторија Обилићка, врачара.

— Шта, зар и тебе ухватише црна дрџго?

— Ухватише, грозница их ухватила да Бог да.

— Па како те укебаше?

— Како? Онако исто као и тебе. Ти нам прва повуче ногу.

— А нађоше ли ти што при претресу куће?...

— Нађоше и узеше готово све. Да ми бар оставише „котурић“ ни по јада, али и то узеше. Па бар да причекаше док свршим посао и наплатим. То ми је најбоља муштерија. Да Бог да их..... — и ту Викторија отпоче клети сву полицију.

Овакав се разговор водио у апсани Управе града Београда између Радојке, чувене врачаре (чију смо слику и раније донели) и ове Викторије. То је било на неколико дана после Радојкиног апшења, када су и Викторију укебали и затворили у собу са Радојком.

И њу су дакле на делу ухватили. Сирота, тек што је почела једној доброј муштерији „гледати у воду и погађати срећу“, а писар са жандармом труп на на врата. Да је негде у близини ударио гром из ведрога неба, неби се тако поплашила као што се тада престравила од писара и жандарма.

Приликом претреса код Викторије су нађене разне ствари, од којих су ове понајглавније: сув душик од неке животиње, праменови женске косе; црни тамњан и један сув колачић направљен од неке смесе и у средини пробушен, из кога је Викторија корсем црпела „моћ“ прорицања.

То је онај исти „котурић“ за који је беше највише жао. Пресудом кварта врачарског од 20. фебруара т. г. Бр. 2083. Викторија је осуђена на десет дана затвора. Затвор је издржала 2. марта тек. год. и сада је у слободи. Нема сумње да ће опет продужити свој стари занат само док „котурић“ набави. Скрећемо пажњу грађанства да је се чува. Полицајце пак молимо, да и даље мотре на њу. Она станује у улици крагујевачкој број 43; има мужа Радована, који се занима надничњем. Викторија је раста дежмекаста; има јој до 50 год.

4. Марија Петровићка, врачара. (Види слику у заједничкој групи врачара).

Водио се овакав разговор између неке младе београдске госпође и њене служавке:

— Јух, слатка моја, та није могуће да је и то погодила?

— Среће ми госпођо, цела је целцита истина. Их, како ме жмарци подиђоше, кад поче тек о њему говорити... Вели: она воли лепога Љубу, ето, карте то кажу. Леп је то господин к'о — уписан. Јој, да се земља под-а-мном отворила, не бих се

тако уплашила, као кад сам то чула. Наопако, шта би од нас две било, кад би случајно наш господин за ово дознао? Убио би нас обе ко — мачке!

— Лакше, лакше, ако Бога знаш! Тешко мени грешници. Морам одмах њој отићи, ал' с места...

После једног сахата, већ је ова млада госпођа била у стану Маријином у улици „Милетиној“ бр. 22. Сва растројена гледаше нѐмо у карте, које јој лукава картара (врачара) бацаше. Тајну грешну, ниску и кажњиву, знала је само ова лукава картара и служавка младе госпође. Сирота госпођа, у својој наивности није ни знала, да је њена служавка у договору са овом „модерном харамјом“, и да је она њој испричала ствар до најмањих ситница. Ето, за што је картара могла погодити и најинтимније односе госпођине са младим господином Љубом. Само добра сума новаца, могла је ову ствар заташкати. Разуме се, да је од те суме и „верна“ служавка младе госпође, добила своје „исе“... Ал што није знала млада госпођа, знала је — полиција.

На два дана после оне посете госпођине, коју је врачари учинила у цели заташкивања породичних неприлика, писар кварта палилулског изненадио је „мудру лију“. Дошав у стан Марије „врачаре“, он је одмах приступио претресу. Тим претресом наишао је на многе чудновате и одвратне ствари. Тако, у протокол претреса забележио је да је нађено: љуске од сувих ракова, реп од мошуса, оман, шишарке, црне смоле и „маст од обешњака“!!! Ова маст била је Марији најмилији предмет за — врачање.

Као што се види, Марије је „упражњавала“ (тешко еснафској уредби) два заната. Била је картара и врачара. Ове занате подшавала је према појављеној потреби. Ко хоће да дозна своју судбину — бацају се карте, а ко пак хоће да му љубав напредује, да оствари своје жеље и прохтеве — ено врачина. „Маст од обешњака“ одмах чини своје. Пре ће се онај или она — обесити, но што ће једно друго изневерити. Еле, свака ствар има и своје особено значење. И у то су многи веровали. Па сад да ко не каже како је овај век просвећен, и како јуримо за напретком у свакоме погледу!

За оба ова дела, Марија је кажњена пресудом кварта палилулског од 5. Марта тек. год. Бр. 2118 на двадесет дана затвора. Из затвора је пуштена 26. истог месеца и сад је у слободи. Ова слика престава Марију онакву — каква је у природи. Ако би ко заклео „маст од обешњака“ ето Марије, не мора је са свећом тражити по мраку. По овој ће је слици лако познати. Само се бојимо да такве „обешњаке“ или „обешњаке“ не узморомо бележити у нарочите наше рубрике.

Група врачара. — Доносимо ове врачаре, — сем појединце — и у нарочитој групи, (Радојку смо већ доносили у

Марија.

Стојанка.

Ленка.

Радојка.

једном од прошлих бројева нашега листа, а Викторија није ушла у ову групу јер је затвор раније издржала). Као што се

види, оне се свога заната не стиде кад су вољно пристале и на овако сликање. Можда је то ласкало њиховој сујети. Како било, тек оне су за друштво опасне. Као оно полип кад стегне своју жртву, тако исто и оне стежу своју жртву, и даве, док јој не извуку из цепа и последњу пару. Ево их све на окупу. Изгледа, као да склапају нов уговор између себе, како би доскочиле власти. Ал' како је такав уговор, основан на полицијској уредби и кривичноме закону, то ће оне брзо од њега саме — одустати.

ЛОПОВ БЕЗ — СРЕЂЕ.

— Шта, није? Јесте, тако ми свега на свету. Страдао сам ти ја на друму, у кући, у кафани, па Боже ме прости и у — цркви. Ама свуда... свуда! Тако једном, страдао сам ти баш при поштеноме раду. Хтео сам и тако да пробам, па не иде... Чуј само. Једном ме нађе „Бурда“. Носио је на леђима неког дебелог ђурана. — Сервус Микице! — Здраво „Бурда“! Ако Бог да тако? Пошао сам у варош, да продам овај „еспан“. Купио сам ово „живинче“ од једног сељака за два динара, а у вароши добију четири. Опет је „зауар“ два динара. Хе, ал се може и више заслужити. Знаш, болац, да овај ђуран може донети равно дванајест динара.

— Није него, рекох. Ко ће за једног ђурана дати дукат.

— Са свим тако, одговори „Бурда“. Ти си писмен. Напиши један списак, па зареди по кафанама. Лутрија. Брош нумера. Шесет нумера чини равно дванајест динара. Ето, видиш посао лак и користан. Сваки ће радо дати један грош да добије за њ' овако красног ђурана. Ти знаш шта је већ лутрија? — Како да не знам, рекох. Давао сам ја једном на лутрије једну „табакеру“, али је то било међу ђацима. Та знам ја како то иде. Па, да виш није лоше.

— Дакле, ево ти овог ђурана. Спреми списак, па на посао. Ја ћу те чекати са „Баком“ и Марком у Ташмајдану. Кад свршиш посао, уземо, кобасице, шунке, тенсију бурека и тестију вина, па ћемо се славно провести. Пази — грош нумера! Несмеш више метути од 60... Пристајеш ли? Тхе, па, пристајем. И онако немам друга посла. „Бурда“ ми даде ђурана, те ти ја с њиме у Београд. Одем на тркалиште код бакалина С... — наш је то човек — па направим списак. Горе, у вр'у списка напишем: „изиграва се на лутрију један дебоо ђуран. Брош нумера. Извлачиће се онда, кад се све нумере испуне“... Тако ми је казао бакалин С... Кад сам с тим био готов, упртим ђурана на леђа, па ти зађем из кафане у кафану, из механе у механу. Богме, са уписом иде добро. Сваки ти то гледа на ђурана, па запише нумеру или за себе, или за жену, или за дете, тек ја трпам грошове у џеп... Остаде ми непопуњена само још нумера 25... Снебивају се људи па неће да је узму... Дођем у механу код „Ваљева“... Вала, да ми је само још ову нумеру да попуњим, па ће добро бити, мислим. Оно, ја је веби ни попуњим. Узео би и паре и ђурана, али се за мном натурио шнајдер Јоца, као нека „контрола“. Од њега нисам нигде могао маћи. Знаш, њега су изабрали код „Сабље димскије“ да контролише извлачење, јер тамо сам највише нумера уписао... Еле, стигосмо у механу код „Ваљева“. Гледам у списак, а оно из њега стрчи онај несретни број — 25. Од куд баш он да остане не попуњен, мислим. Бог и душа, ово ће бити неко „предсказање“. Па да видиш, тако је и било... Чим сам ушао у механу и почео нудећи ову проклету нумеру, а оно се деси нешто страшно, неочекивано. Шнајдер Јоца као зао дух прати ме и једнако салеће: да се извлачи, да се извлачи. — Па можемо, тек ја заустях, а у механу уђе један човек са жандармом.

— Ето, викну тај човек, то је мој ђуран! Мени штрећу нешто у срцу. Шнајдер Јоца протествоваше: ја сам контрола... молим... И овога „трговца“ и ђурана, и контролу, све у полицију, виче онај човек, те ти ме жандарм дочена за јаку па у — полицију. И замисли само. Осудише ме на 25 дана затвора. Баш по оном проклетом броју на списку. Кажем ти, чим тај број нисам продао, одмах сам видео, колико је сати. И то се све мени догађа. Други згрђу паре на лутрији, а ја први пут па — у бајбок... Још да су биле у животу батине, извукао би равно — двадесет и пет...

П О Т Е Р А.

Радивој Гурзуновић, калфа берберски. У вторник 24. пр. месеца обио је фијоку свога газде Петра Седерланга фризера на великој пијаци. Из ове ди-гао је 35 динара у сребру. Из истог дућана покрао је: 1 пар црног одела, 1 пар грао одела карираног, 7 ком. бри-јача, 2 маказа, 6 ком. кошуља, 5 гаћа, 9 џепни марама, 6 краг-нова и 5 пари манџетни, па утекао. На овд. жел. станици визирао је пасош за Аустро-Угарску и казао је да путује у Нови Сад. Како Радивој поред српског језика говори и мађарски, јамачно је негде у мађарску државу утекао. До-носећи ову слику прво у на-шем листу, ми ћемо је по-слати и аустро-угарским вла-стима по којој ће се јамачно пронаћи. Ако се случајно јави где у Србији, јер је могуће да ће се вратити у коју другу варош, онда га треба стражарно спровести Управи града Бео-града. — Радивој има 21 годину, косе црне, очи браун, брчића мали, црни, зуба здрави, раста је средњег.

Ноћу између 18. и 19. марта ове год., непознати лопови на опасан начин извршили су крађу Живки Миланковић, уд. и Лепосави Т. Димитријевић из Смедерева, и првој однели: 1 пар мушких, половних хаљина; 2 пара опанака и разне врсте дувана, — све у вредности 246 динара; а Лепосави једну флашу ракије у вредности 3 динара. Наређује се тражење. Нађене кридљивце треба стражарно спровести начелству окр. подунавског с позивом на Бр. 5604.

Начелник среза грочанског депешом од 26. марта тек. године јавља ово: „Ноћас су непознати лопови украли Сими Димићу једну краву а Миловану Милошевићу једног вола. Крава има 4 године: длаке је жућкасте; рогова прави, а во такође има 4 године, длаке је зелене; рогова кратких кукастих.“ Наређује се тражење, како лопови тако и покрађе. Пронађени лопови могу се спровести и Управи града Беогр. на Бр. 7451.

Дена Јовановић, циганка — чергарка, ноћу између 27. и 28. марта тек. год. извршила је две опасне крађе у Смедереву и побегла. Она има 40—45 година, малог је раста; црно-мањаста; у мађарском чергарском оделу. С Деном је и њен муж, коме се не зна имена, а који има до 40 година. Он је високог раста; црномањаст, у мађарском оделу. Са њима је и једно мушко дете, богињаво по лицу; црномањасто; које има од прилике до 10 година. Они су побегли на својим коњским колима у којима су упрегнута два вранца. Наређује се живо тражење. Нађене треба спровести начелству окр. подунавског с позивом на Бр. 6049. или Управи града Беогр. на Бр. 7536.

Владимир Милошевић, коцкар, родом из Аустро-Угарске, ноћу између 25. и 26. марта тек. год. на опасан начин покрао је разне ствари г. Михаилу Павловићу, шефу станице Ђуниске. Владимир је одмах ухваћен и ствари су му одузете, али је приликом спровођења утекао испред спроводника. Он има 20—21 годину, средњег је стаса; сувоњав; носав; косе смеђе; у немачком оделу. Начелник ср. расинског депешом од 28. марта тек. год. Бр. 5884. моли све полицијске власти да Владимира потраже и нађеног њему стражарно спроведу. Владимир се може спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 7583.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

С радом, јављамо нашим поштованим читаоцима, да нам је г. Таса Ј. Миланковић на нашу молбу уступило неколико својих бележака из VII. свеске „Тасиног Дневника“ који се у штампи налази. Прву од тих бележака, доносимо у данашњем броју на првом месту под насловом „авет.“

Овај број штампамо у хиљаду примерака више за продају на број по цени од 20 пара дин.